

КАРЛСОН, КОЙТО ЖИВЕЕ НА ПОКРИВА

В град Стокхолм, на една съвсем обикновена улица, в една съвсем обикновена къща живее най-обикновено шведско семейство с фамилното име Свантесон. Това семейство се състои от един най-обикновен баща, от една най-обикновена майка и от три най-обикновени деца – Босе, Бетан и Дребосъчето.

– Аз съвсем не съм най-обикновено момче – казва Дребосъчето.

Но това, разбира се, не е истина. На света има толкова много момчета, които са на седем години, които имат сини очи и чипо носле, и немити уши, и скъсани на коленете панталонки, та не трябва ни най-малко да се съмняваме: Дребосъчето е най-обикновено момченце.

Босе е на петнайсет години и стои с по-голямо желание пред футболната врата, отколкото пред черната дъска. Значи и той е най-обикновено момченце.

Бетан е на четиринайсет години и нейните коси са досущ като на другите най-обикновени момичета.

И в цялата къща има само едно необикновено същество – това е Карлсон от покрива. Да, той живее на покрива и това само по себе си е вече необикновено. Може би в другите градове да не е така, но в Стокхолм почти никога не се е случвало някой да живее на покрива, и то в отделна малка къщичка. А, представете си, Карлсон живее тъкмо там.

Карлсон е малко, дебеличко, самоуверено човече. При това умее да лети. Всеки умее да лети със самолет и вертолет, но едничък Карлсон умее да лети самичък. Достатъчно е да натисне копчето на корема си и тозчас едно малко чудновато моторче забръмчава на гърба му. Докато перката се завърти както трябва, Карлсон стои една минута неподвижен. Но щом моторът заработи с пълна сила, Карлсон се издига, полетява с леко поклащане и си дава такъв важен и достолепен вид, сякаш е някой директор – разбира се, ако можете да си представите директора с перка на гърба.

Карлсон си живее прекрасно в своята малка къщичка на покрива. Вечер сяда на стълбата пред входа, пуши с луличка и гледа звездите. Разбира се, от покрив звездите се виждат по-добре, отколкото от прозорец, и затова може само да се учудваме, че толкова малко хора живеят по покривите.

Изглежда, че обитателите на къщата просто не се до-

сещат да се заселят на покрива. Те не знаят, че Карлсон си има там къщичка, защото тя е скътана зад големия комин. Пък и щяха ли възрастните да обърнат внимание на някаква си там къщурка, дори и да се спънеха в нея?

Веднъж един коминочистач съгледа неочаквано Карлсоновата къщичка. Той се учуди и си рече: „Я гледай!... Къщичка?... Не може да бъде! Кой ще построи къщичка на покрива?... Отде ли се е взела тука?“

После коминочистачът се зае с комина, забрави за къщичката и никога вече не си спомни за нея.

Дребосъчето се радваше много, че се запозна с Карлсон. Щом Карлсон долетеше при него, започваха необикновени приключения. Изглежда, и на Карлсон беше приятно да се запознае с Дребосъчето. Защото, каквото и да се приказва, не е много приятно да живееш сам-самичък в малка къщичка, и то такава, за която никога нищо не е чувал. Тъжно е, ако няма кой да ти извика: „Здравей, Карлсон!“, когато прелиташ наблизо.

Те се запознаха през един от ония злополучни дни, в които да си малък не е много весело, макар че обикновено да си малък е чудесно нещо. Дребосъчето беше любимец на цялото семейство и всеки го глезеше колкото можеше. Но през тоя ден всичко вървеше с главата надолу. Майка му го сгълча, че е скъсал пак панталоните си, Бетан му извика: „Избърши си носа!“, а татко му се разсърди, дето се върна късно от училище.

– Шляеш се по улиците! – каза татко му.

„Шляеш се по улиците!“ Ама татко му не знае, че на връщане Дребосъчето срещна едно кученце. Мило, прекрасно кученце, което подуши Дребосъчето и замахаваше приветливо опашка, сякаш искаше да стане негово кученце.

Ако това зависеше от Дребосъчето, желанието на кученцето тозчас би се изпълнило. Но бедата беше в това, че майка му и баща му в никакъв случай не искаха да държат куче въкъси. А освен това иззад ъгъла се появи изведнъж някаква си лелка и завика: „Рики! Рики! Тука!“ – и тогава на Дребосъчето му стана съвсем ясно, че кученцето няма да стане никога негово.

– Изглежда, че цял живот ще мина ей тъй, без кученце – каза тъжно Дребосъчето, когато всичко прие такъв

лош обрат. – Ето ти, мамо, си имаш татко, Босе и Бетан са си винаги заедно. Пък аз – аз си нямам никого.

– Мило мое Дребосъче, нали ние всички сме при тебе – каза майка му.

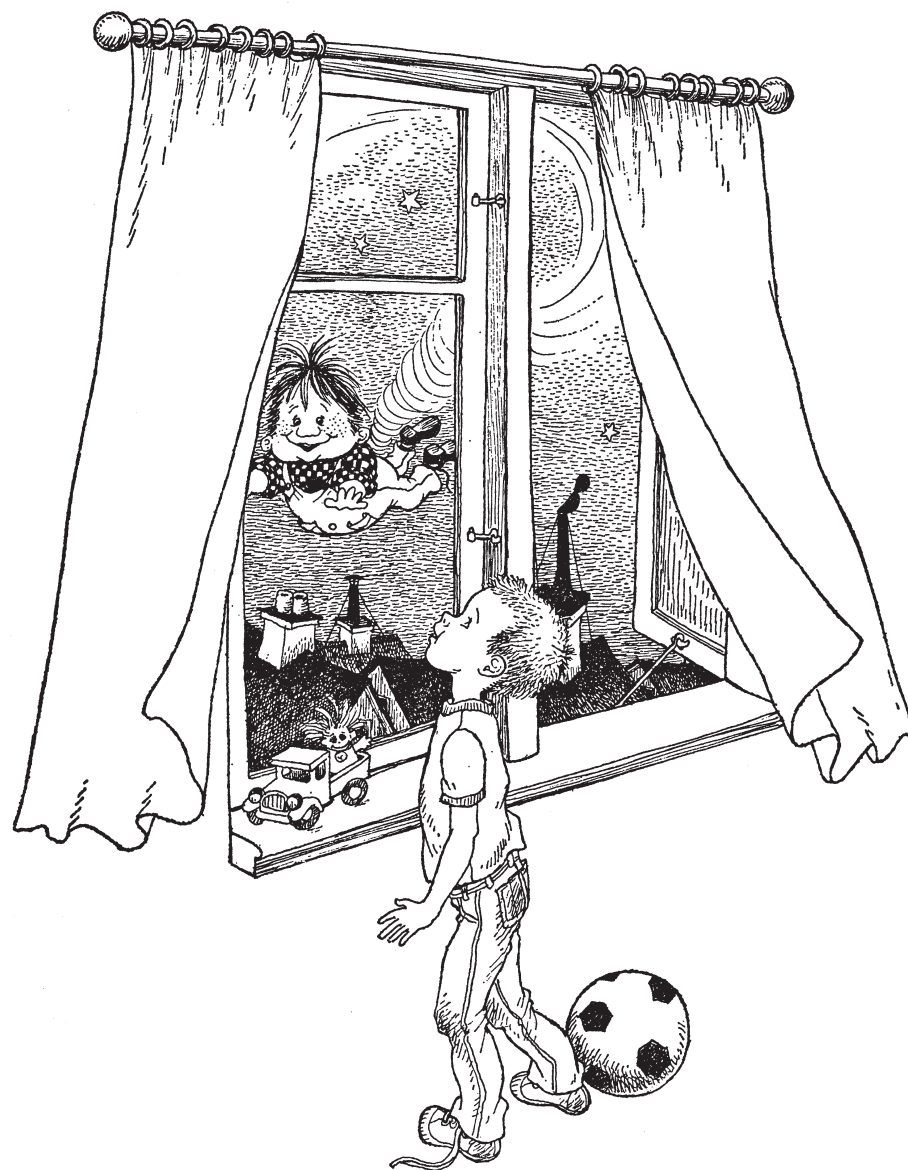
– Не зная... – промълви още по-тъжно Дребосъчето, защото изведнъж му се стори, че той наистина си няма нищичко и от нийде никого.

Но той си имаше своя стая и тръгна за там.

Беше ясна пролетна вечер, прозорците бяха разтворени. Леко се поклащаха белите завески, сякаш здрави-сваха бледите звездици, които току-що се бяха появили по чистото пролетно небе. Дребосъчето се облегна на прозореца и се загледа навън. Той мислеше за прекрасното кученце, което бе срещнал днес. Може би това кученце лежи сега в малко кошче в кухнята и някое си момче, не Дребосъчето, а друго момче, седи редом с него на пода, милва косматата му глава и му говори: „Рики, ти си чудесно куче!“

Дребосъчето въздъхна тежко. Изведнъж той чу някакво слабо бръмчене. То се усилваше все повече и повече и ето, колкото и чудно да изглежда това, край прозореца прелетя дебело човече. Това беше Карлсон, който живееше на покрива. Но тогава Дребосъчето още не го познаваше.

Карлсон изгледа продължително и внимателно Дребосъчето и отлетя нататък. След като се издигна високо, направи малък кръг над покрива, заобиколи комините и се насочи към прозореца. После увеличи скоростта и се понесе като истински самолет край Дребосъчето. Направи втори кръг. Трети...

Дребосъчето стоеше, без да мръдне, и чакаше да види какво ще стане по-нататък. Дъхът му спря от възлнение. Мравки пропълзяха по гърба му – ами че не всеки ден прелетяват край прозореца малки дебели човечета.

А човечето през това време намали скоростта и като се изравни с прозореца, каза:

– Здравей! Може ли да кацна за минутка?

– Да, да, моля, кацнете – отговори Дребосъчето и добави: – Мъчно ли се лети така?

– Това е най-лесната работа за мене – произнесе важно Карлсон, – защото аз съм най-добрият летец в света! Но не бих съветвал никой дембелин, приличен на чувал сено, да ми подражава.

Дребосъчето си помисли, че не си струва да се обижда от „чувал със сено“, но реши никога да не се опитва да лети.

– Как те казват? – запита Карлсон.

– Дребосъче. Истинското ми име е Сванте Свантесон.

– А мене, колкото и да е чудно това, ме наричат Карлсон. Просто Карлсон и толкоз. Здравей, Дребосъче!

– Здравей, Карлсон! – каза Дребосъчето.

– На колко си години? – попита Карлсон.

– На седем – отговори Дребосъчето.

– Отлично. Да продължим разговора – каза Карлсон.

После той бързо се прехвърли през прозореца, като праметна един по един малките си дебелички крака, и се озова в стаята.

– А ти на колко си години? – попита Дребосъчето, решил, че Карлсон се държи твърде по детски за един възрастен чичко.

– На колко ли години съм? – повтори въпроса Карлсон. – Аз съм мъж в разцвета на силите си и толкоз.

Дребосъчето не знаеше какво точно значи да бъдеш мъж в разцвета на силите си. Може би и той е мъж в разцвета на силите си, но още не знае това. Ето защо попита предпазливо:

– А в коя възраст става разцветът на силите?

– Във всички! – отговори Карлсон със самодоволна усмивка. – Във всяка възраст, но само когато се отнася до мене. Аз съм красив, умен, прилично дебел, в разцвета на силите си!

Той се приближи до поличката за книги и измъкна една от играчките на Дребосъчето – парна машина.

– Хайде да я пуснем – предложи Карлсон.

– Без татко не бива – рече Дребосъчето. – Машината може да се пуца само с татко или с Босе.

– С татко, с Босе или с Карлсон, който живее на покрива. Най-добрият специалист в света по парните машини – това е Карлсон, който живее на покрива. Така предай на своя татко! – каза Карлсон.

Той грабна бързо шишето със спирта за горене, което стоеше редом с машината, напълни малкото спиртниче и запали фитила.

Макар Карлсон да беше най-добрият в света специалист по парните машини, той наливаше спирта доста нескръчно и дори така го разля, че върху поличката за книги се образува цяло спиртово езеро. То пламна и върху

поличката заиграха весели сини пламъчета. Дребосъчето извика уплашено и отскочи.

– Спокойствие и само спокойствие! – каза Карлсон и вдигна предпазливо своята пълна ръчичка.

Но Дребосъчето не можеше да остане спокоен, като гледаше огъня. Той сграбчи един парцал и угаси пламъка. Върху полираната повърхност на поличката останаха няколко големи безобразни петна...

– Погледни как се повреди поличката! – рече загрижено Дребосъчето. – Какво ще каже сега мама?

– О, дреболия, обикновено нещо! Няколко по-значителни петънца върху поличката за книги са обикновено нещо. Така предай на майка си.

Карлсон коленичи до парната машина и очите му заблестяха:

– Ей сега ще почне да работи.

И наистина само след миг парната машина заработи. „Пух-пах-пух“ – пухтеше тя. О, това беше най-прекрасната от всички парни машини, каквито само можеш да си представиш, и Карлсон изглеждаше толкова горд и щастлив, сякаш сам той я беше изнамерил.

– Трябва да проверя предпазната клапа – рече изведнъж Карлсон и се залови да върти някаква дръжчица. – Когато не проверяваш предпазната клапа, стават аварии.

„Пух-пах-пух – пухтеше все по-бързо и по-бързо машината. – Пух-пах-пух!“ После започна да се задъхва, сякаш препускаше галоп. Очите на Карлсон сияеха.

А Дребосъчето престана вече да се безпокои за петната върху поличката. Той беше щастлив, дето има така-

ва чудесна машина и дето се е запознал с Карлсон, най-добрия в целия свят специалист по парни машини, който толкова майсторски провери предпазната клапа.

– Е, Дребосъче – каза Карлсон, – това се казва „пух-пах-пух“! Разбирам от тия работи. Аз съм най-добрият спе...

Но Карлсон не успя да завърши, защото в този миг се раздаде гръмък взрив и парчета от разрушената парна машина се разлетяха навсякъде из стаята.

– Тя избухна! – извика възторжено Карлсон, сякаш беше успял да направи най-интересния фокус с парната машина. – Честна дума! Тя избухна! Какъв бумтеж! Колко силен!

Но Дребосъчето не можеше да сподели радостта на Карлсон. Той стоеше смаян, с очи, пълни със сълзи.

– Парната ми машина... – хълцаше той. – Парната ми машина стана на парчета!

– Това е дреболия, обикновено нещо! – и Карлсон махна безгрижно със своята малка пълничка ръка. – Аз ще ти дам още по-хубава машина – успокояваше той Дребосъчето.

– Ти ли? – учуди се Дребосъчето.

– Разбира се. Горے при мене има няколко хиляди парни машини.

– Къде е това „горее“ при тебе?

– Горее в моята къщичка на покрива.

– Ти имаш къщичка на покрива? – попита Дребосъчето. – И няколко хиляди парни машини?

– Е, да. Две стотици напълно сигурно.

– Колко ми се иска да дойда в твоята къщичка! – извика Дребосъчето.

Трудно беше да повярваш в това: да съществува малка къщичка на покрива и Карлсон да живее в нея.

– И като си помислиш само каква къща, пълна с парни машини! – провикна се Дребосъчето. – Двеста машини!

– Е, аз не съм пресмятал точно колко са останали – уточни Карлсон, – но не са по-малко от няколко дузини.

– И ти нали ще ми дадеш една машина?

– Разбира се!

– Още ей сегичка ли?

– Не, първо трябва да ги попрегледам малко, да проверя предпазните клапи... е, и още нещо такова. Спокойствие и само спокойствие! Тия дни ще получиш машината.

Дребосъчето се зае да събира от пода парчетата от онова, което преди малко беше неговата парна машина.

– Представям си как ще се разсърди татко – промърмори загрижено Дребосъчето.

Карлсон повдигна учудено вежди:

– За парната машина ли? Че това е дреболия, обикновено нещо, за което не си струва да се вълнуваш! Така предай на твоя татко. Аз бих му го казал сам, но бързам и не мога да се бавя повече тука... Сега няма да успея да се срещна с твоя баща. Трябва навреме да се върна къщи, та да видя какво става там.

– Много добре направи, дето дойде при мене – каза Дребосъчето. – Макар че, то се знае, парната машина... ти нали ще се отбиеш пак някой път?

– Спокойствие и само спокойствие! – каза Карлсон и натисна копчето на корема си.

Моторът забръмча. Карлсон все още стоеше неподвижно и чакаше перката да се завърти с всичка сила. Изведнъж той се издигна от пода и направи няколко кръга из стаята

– Моторът нещо стърже. Трябва да отлети в работилницата да го смажат. Разбира се, и аз мога да сторя това, но бедата е там, че нямам време... Мисля все пак да се отбия в работилницата.

Дребосъчето също помисли, че така ще бъде по-разумно.

Карлсон отлети през отворения прозорец; неговата малка дебеличка фигурка се очерта ясно върху фона на пролетното небе, обсипано със звезди.

– Довиждане, Дребосъче! – извика Карлсон, като помахна със своята пълна ръчичка, и изчезна.